

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyně JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci

žalobce: **Agropodnik Mašovice, a. s.**, IČ: 13693476
se sídlem Mašovice 154, 669 02 Znojmo

proti
žalovanému: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený JUDr. Adamem Rakovským, advokátem
se sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

o **uložení povinnosti vydat pozemky,**
o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne
12. 12. 2016, č. j. 12 C 1326/205-624,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení 938 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Adama Rakovského, advokáta se sídlem v Praze 2 - Nové Město, Václavská 316/12.**

Odůvodnění:

1. V záhlaví citovaným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaný byl povinen převést do vlastnictví žalobce k uspokojení jeho nároku na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona č. 229/1991 Sb. nevydávají, pozemky vedené ve zjednodušené evidenci – parcely původ pozemkový katastr – těchto parc. čísel: 1064, 1065/1, 1065/2, 1065/3, 1068/1, 1068/2, 1072, 1079/4, 1081/2, 1086, 1092, 1140, 1141/1, 1141/2, 1178/1, 1178/2, 1200/1, 1201/1, 1206/1, 1207/2, 1207/4, vše v obci a k.ú. Podmolí, okres Znojmo (výrok I.). Žádnému z účastníků soud prvního stupně nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
2. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že soud prvního stupně se pouze okrajově dotýká liknavosti, diskriminace a svévole žalovaného, tedy otázky, kterou se měl podle rozsudku odvolacího soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 17 Co 48/2015-446 zabývat především. Podle žalobce soud nezhodnotil jeho tvrzení a důkazní prostředky, které předložil, aby prokázal, že se žalovaný dopustil liknavosti, diskriminace a svévole ve vztahu k němu. Žalobce zopakoval svá tvrzení, učiněná před soudem prvního stupně, že nabídnuté pozemky odmítl z důvodu, že vydání žalovaných pozemků mu umožní rozšířit výrobní základnu o zemědělskou půdu, což nabídnuté pozemky, které užíval formou nájmu, nesplňovaly. Na nabídnuté pozemky, které se nacházely na farmě Podmolí, již několik let před sdělením nabídky podal tzv. žádost vlastníka stavby o úplný převod zemědělského pozemku podle § 5 odst. 6 zákona č. 95/1999 Sb. Nabídka žalovaného obsahovala pouze parcelní čísla pozemků, nikoliv údaje o ceně pozemků a nabídnuté pozemky neprošly veřejnou nabídkou, a přesto je žalovaná nabídla k vykrytí jeho restitučních nároků. Takovýto postup je v rozporu s odůvodněním rozsudku, neboť žalovaná nemůže mimo veřejnou nabídku pozemky nabízet žalobci jako volné pozemky, neboť by se tím dopustila diskriminace a znevýhodnění ostatních osob. K názoru soudu prvního stupně, že se nepokusil o jiné řešení situace, když neprojevil zájem o pozemky, které žalovaná nabízela v daných lokalitách, žalobce uvedl, že výše jeho restitučních nároků nepokrývala vyhlášené ceny nabídnutých pozemků. Pokud by požádal o vydání některého z takových pozemků, tak by s největší pravděpodobností ani žalovaný ani soud nevyhověli právě s odkazem na nedostatečnou výši restitučních nároků. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nežádal příslušný pozemkový úřad, případně u tohoto úřadu neinicioval zahájení komplexních pozemkových úprav v katastrálních územích, ze kterých pochází nevydané pozemky, případně v sousedících katastrálních územích, a nezahrnul restituční nároky oprávněných osob do soupisu nároků podle zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úradech. Žalovaný tedy nepostupoval podle § 11 odst. 2 zákona o půdě ve znění účinném od 1. 7. 1993 do 30. 4. 2003, ačkoliv mu tento postup stát přikázal. Podle názoru žalobce měl žalovaný dostatek pozemků, aby uspokojil veškeré jeho restituční nároky z místa. Žalobce dále poukázal na žádosti jeho právních předchůdců o převod náhradního pozemku a příslib žalovaného, že restituční nároky nechá zahrnout do soupisu nároků vlastníků pozemků nebo, že sám vyzve oprávněné osoby k uzavření příslušné dohody. Žalovaný však nikdy neposlal jeho právním předchůdcům žádnou informaci o zahrnutí restitučních nároků do soupisu nároků vlastníků pozemků a nikdy neoznámil jeho právním předchůdcům, že při vydávání náhradních pozemků se řídí jiným postupem. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nezařadil do veřejných nabídek pro oprávněné osoby žádné pozemky, které by odpovídaly restitučním nárokům jejich právních předchůdců. Podle žalobce z katastrálních území, ze kterých pocházejí restituční nároky jeho právních předchůdců, se v seznamu objevilo pouze několik pozemků v katastrálních územích Podmolí a Hnanice. V nabídkách se neobjevil žádný pozemek z katastrálního území Bezkov. Žalobce vyslovil názor, že v katastrálních územích, ze kterých pocházejí restituční nároky jeho právních předchůdců, měl žalovaný dostatek jiných pozemků, kterými mohl uspokojit tyto nároky. Je nepochybné, že žalovaný dlouhodobě nenabídl jeho právním předchůdcům ani jemu náhradní pozemky, které by odpovídaly restitučním nárokům, i když takové pozemky měl žalovaný k dispozici. Žalobce dále

vedl, že žalovaný se snažil přesvědčit soud, že žalované pozemky nejsou způsobilé k vydání a uspokojení restitučních nároků s ohledem na jejich specifický charakter, nicméně několik pozemků z dané lokality převedl třetím osobám do vlastnictví. V tomto jednání žalobce spatřuje svévolné jednání. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě vyhověl.

3. K podanému odvolání se písemně žalovaný vyjádřil tak, že liknavost může mít podobu nedostatku veřejných nabídek, které by nebyly schopné, byť i postupným čerpáním, uspokojit restituční nárok žalobce. V této souvislosti žalovaný upozornil, že od roku 2006 musí být tento nedostatek zkoumán v rámci celého území České republiky, nikoliv už jen v okolí původní obce. Žalovaný vyslovil názor, že z provedeného dokazování je zřejmé, že ve vztahu k žalobci či jeho právním předchůdcům nepostupoval svévolně ani liknavě. Podle žalovaného si byl žalobce ve veřejných nabídkách schopen vybrat a nabýt pozemky v odpovídajících lokalitách, na kterých v současné době i hospodáří. Jediné, co žalobce udělal, je to, že pozemky nabyté ve veřejných nabídkách v roce 2014 nevyužil k uspokojení svých postoupených restitučních nároků, ale zaplatil za ně peníze a ponechal si volnou cestu domáhat se v tomto sporu konkrétních pozemků z majetku státu. Zároveň ani nezvolil opačnou cestu, že by se pozemků, které nabyl ve veřejných nabídkách v roce 2014, domáhal v tomto soudním řízení, když bylo zjevné, že žalovaný je ochoten a schopen tyto pozemky převést. Žalovaný uvedl, že dokonce nabídl k vypořádání nároku žalobci pozemky pod jeho stavbami, avšak žalobce se vyjádřil, že tyto chce nabýt za peníze a nikoliv na uspokojení svých nároků. Dle žalovaného je tedy evidentní, že uspokojení nároků naturálním plněním bylo možné, avšak žalobce je odmítl a součinnost v tomto ohledu neposkytl. Žalovaný vyslovil názor, že i na straně osoby oprávněné jsou jisté povinnosti a jedna z nich je prvotně přimout na uspokojení svého nároku pozemky nabízené ve veřejných nabídkách. Vyhodnotí-li si oprávněná osoba, že nabízené pozemky jsou pro ni vhodné, je na ní, aby nejprve uspokojila svůj nárok naturální převodem a až poté využila možnosti za převážené pozemky zaplatit. Opačný výklad popírá smysl restitučního zákonodárství a již nejde o nápravu křivd, ale o prostou pozemkovou spekulaci. Žalovaný uzavřel, že výklad, že je liknavý a diskriminuje osoby oprávněné, ač zveřejňuje ve svých katastrálních územích pozemky k převodu a osoby oprávněné je nabývají, avšak nikoliv na uspokojení svých nároků, ale za peníze, je neudržitelný a absurdní. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.
4. Odvolací soud posoudil odvolání žalobce jako včas podané, podané osobou oprávněnou k podání odvolání, přípustné a řádné (§ 204 odst. 1, § 201, § 202 odst. 2 a contrario, § 205 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádku – dále již jen o. s. ř.). Ve svých důvodech je odvolání podřaditelné pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ o. s. ř., tedy že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod uvedený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. a/ o. s. ř., které zkoumá soud z úřední povinnosti, nebyly ze spisu zjištěny a v odvolání nebyly namítány.
5. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
6. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že žalobce se žalobou ze dne 13. 9. 2005 domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat mu k uspokojení jeho restitučních nároků jako právnímu nástupci oprávněných osob v žalobě blíže specifikované pozemky, a to dle zákona č. 229/1991 Sb. (dále jen zákon o půdě). Žalobce uváděl, že od původních oprávněných osob, které požádaly o vydání náhradních pozemků, odkoupil na základě smluv o postoupení pohledávky jejich restituční nároky v celkové výši 167.371,31 Kč. Vzhledem k tomu, že restituční nároky původních oprávněných osob na vydání náhradních pozemků nebyly dosud žalovaným uspokojeny, domáhá se v tomto řízení vydání v žalobě specifikovaných pozemků.

7. Touto věcí se opakovaně zabýval nejen Okresní soud ve Znojmě, ale i Krajský soud v Brně, přičemž ve věci bylo rozhodováno rovněž i Nejvyšším soudem ČR.
8. Původním rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 2. 5. 2006, č. j. 12 C 1326/2005-54 byla žaloba zamítnuta a tento rozsudek byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2008, č. j. 17 Co 306/2006-78 potvrzen. Oba dva výše citované rozsudky však byly rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2010, č. j. 28 Cdo 2706/2008-104 zrušeny a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, přičemž Nejvyšší soud ČR v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že s ohledem na dosavadní soudní judikaturu, kterou citoval, i nadále platí, že nároky oprávněných osob na převod náhradních pozemků mají přednost před prodejem pozemků jiným osobám. Pokud nárok podle zákona o půdě není dlouhodobě uspokojován, je úkolem obecných soudů zkoumat, zda se ze strany Pozemkového fondu nejedná o libovůli či dokonce svévoli; prostředkem ochrany práva oprávněné osoby může být v takovém případě i žaloba na vydání konkrétního pozemku (v této souvislosti Nejvyšší soud ČR odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 495/02).
9. Rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 30. 1. 2012, č. j. 12 C 1326/2005-282 byla žaloba zamítnuta, přičemž stěžejním důvodem, pro který byla žaloba zamítnuta byla skutečnost, že sporné pozemky, jejichž vydání se žalobce domáhá, jsou součástí Národního parku Podyjí, a tímto je dán jejich speciální statut. Jejich speciální charakter je dán zákonem č. 114/1992 Sb., zákonem č. 40/1956 Sb. a vládním nařízením č. 164/1990 Sb., kdy statut národního parku byl udělen ke dni 10. 5. 1991, tedy před účinností zákona č. 229/1991 Sb. Dle soudu prvního stupně nelze považovat tyto pozemky za způsobilé k vydání a uspokojení restitučních nároků žalobce.
10. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2013, č. j. 17 Co 280/2012-297 byl rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 30. 1. 2012, č. j. 12 C 1326/2005-282 zrušen ve výrocích II. a III. a věc byla vrácena v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení (jednalo se o zrušení výroků rozsudku soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby a o náhradě nákladů řízení). Odvolací soud se neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že se jedná o pozemky nezpůsobilé k vydání oprávněným osobám a soudu prvního stupně ve zrušujícím usnesení uložil, aby se zabýval hledisky, na něž poukázal Nejvyšší soud ČR ve svém zrušovacím rozsudku ze dne 30. 11. 2010, č. j. 28 Cdo 2706/2008-104.
11. Rozsudkem ze dne 9. 10. 2014, pod č. j. 12 C 1326/2005-408 soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost převést do vlastnictví žalobce k uspokojení jeho nároku na vydání náhradních pozemků, které se podle zákona č. 229/1951 Sb. nevydávají, blíže specifikované pozemky, vše v obci a k. ú. Podmolí, okres Znojmo. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku poukázal na skutečnost, že žalobce je ekonomicky významným subjektem v daném regionu, pozemky hodlá využívat k jejich účelu a určení, v oblasti zajišťuje dlouhodobě obdělávání pozemků. Žalobcem požadované pozemky soud prvního shledal v návaznosti na závěry usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2013, č. j. 17 Co 280/2012-297 za způsobilé k vydání žalobci.
12. Usnesením ze dne 13. 10. 2015, č. j. 17 Co 48/2015-446 byl rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 10. 2014, č. j. 12 C 1326/2005-408 zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, přičemž v odůvodnění tohoto zrušujícího rozhodnutí se odvolací soud podrobně zabýval otázkou, zda se na žalobce vztahuje tzv. restituční tečka či nikoli a zda jeho nárok na vydání náhradních pozemků zanikl. Odvolací soud v tomto usnesení konstatoval, že žalobci jako subjektu provozujícímu zemědělskou činnost nárok na vydání náhradních pozemků v důsledku tzv. restituční tečky nezanikl. Odvolací soud rovněž konstatoval, že zůstalo neobjasněno, zda a jaké svévole a libovůle, či diskriminace se žalovaný dopustil vůči žalobci při uspokojování jeho restitučních nároků na vydání náhradních pozemků a blíže nastínil otázky, kterými se musí soud prvního stupně zabývat. Soud prvního stupně ve věci následně provedl dokazování, které v odůvodnění svého rozsudku (v záhlaví tohoto rozsudku citovaný rozsudek

soudu I. stupně) podrobně popsal, přičemž odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, kde je výčet jednotlivých listinných důkazů podrobně proveden. Odvolací soud považuje za nadbytečné je ve svém rozhodnutí znovu opakovat.

13. Soud prvního stupně vzal za nesporné, že žalobce na základě smluv o postoupení pohledávky uzavřených s původními oprávněnými osobami vstoupil do postavení oprávněných osob, že původní oprávněné osoby požádali o vydání náhradních pozemků, a že tyto nároky nebyly do dne podání žaloby ve vztahu k právním předchůdcům žalobce, ani vůči jemu samotnému žalovaným uspokojeny. Sporné nebylo dle soudu prvního stupně ani to, že žalovaný je vlastníkem pozemků, jejichž převedení do vlastnictví se žalobce domáhá, a že správu těchto pozemků vykonává Státní pozemkový úřad. Soud prvního stupně konstatoval, že předmětné pozemky jsou způsobilé k vydání žalobci, resp. k převodu vlastnictví k těmto pozemkům jako pozemkům náhradním podle zákona č. 229/1991 Sb., zákona o půdě. Soud prvního stupně odkázal na ustanovení § 6, § 11 odst. 3, § 11a, § 7, § 13 odst. 6 a 7 zákona č. 229/1991 Sb. a v souladu s právními názory vyslovenými v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2015, č. j. 17 Co 48/2015-446 a Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2010, č. j. 28 Cdo 2706/2008-104 a nálezu Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 495/02 se zabýval otázkou, zda postup žalovaného vůči žalobci při uspokojování jeho nároku není postupem, ve kterém lze shledávat libovůli či dokonce svévoli. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud prvního stupně poukázal na skutečnost, že žalovaný opakovaně uvedl, že disponuje pozemky, které by bylo možno vydat žalobci na vykrytí jako nároku, přičemž byly konkretizovány pozemky, jichž se to týkalo. Žalobce pak odmítl poskytnout součinnost s odůvodněním, že pozemky jsou v jeho nájmu, přičemž požádal o prodej pozemků, které se nacházejí pod stavbami v jeho vlastnictví. Soud prvního stupně dále uvedl, že byla provedena komplexní pozemková úprava pouze v k. ú. Hnanice, a pro k. ú. Bezkov je zahájení komplexní pozemkové úpravy plánované k 1. 1. 2017 a pro k. ú. Podmolí k 1. 1. 2018. Soud prvního stupně konstatoval, že doložena byla též skutečnost, že ve veřejných nabídkách pozemků ze strany žalovaného byly nabízeny pozemky v daných lokalitách, kdy o tyto pozemky žalobce neprojevil zájem, což zdůvodnil tím, že hodnota pozemků neodpovídala velikosti jeho nároku, nicméně nebyl proveden ani pokus o řešení situace. Podle soudu prvního stupně tak nastala situace, kdy žalobce se rozhodl usilovat o zcela konkrétní pozemky, o jiný způsob řešení a o jiné pozemky pak neprojevil zájem. Podle soudu prvního stupně žalobce neprokázal snahu o dosažení jakéhokoliv jiného řešení za účelem vyřešení sporu. Ze strany žalovaného pak nebylo prokázáno, že by se dopustil liknavosti, diskriminace či svévole, konkrétně vůči žalobci. Soud prvního stupně konstatoval, že žalovaný nemůže mimo veřejnou nabídku pozemků nabízet žalobci volné pozemky, neboť by se tím dopustil diskriminace a znevýhodnění ostatních oprávněných osob. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobu zamítl. S ohledem na charakter sporu a na vyvíjející se právní praxi shledal soud I. stupně za spravedlivé, aby žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.
14. Pokud se jedná o skutkový stav věci, odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce na základě smluv o postoupení pohledávek uzavřených s původními oprávněnými osobami vstoupil do postavení oprávněných osob, že původní oprávněné osoby požádali o vydání náhradních pozemků, a že tyto nároky nebyly do dne podání žaloby vůči právním předchůdcům žalobce ani vůči němu samotnému žalovaným uspokojeny. Rovněž nebylo sporné, že žalovaný - Česká republika je vlastníkem pozemků, jejichž převedení do vlastnictví se žalobce domáhá.
15. Ke způsobilosti žalobcem požadovaných pozemků k jejich vydání na uspokojení restitučních nároků žalobce se odvolací soud vyjádřil ve svém usnesení ze dne 23. 1. 2013, č. j. 17 Co 280/2012-297, přičemž na těchto svých závěrech nemá, co by měnil a v celém rozsahu na obsah tohoto usnesení odkazuje. Stejně tak odvolací soud odkazuje na svůj právní názor zaujatý

k otázce, zda se na žalobce vztahuje tzv. restituční tečka, a i v této otázce odkazuje na odůvodnění svého usnesení ze dne 13. 10. 2015, č. j. 17 Co 48/2015-446.

16. Pro posouzení důvodnosti nároku žalobce, tedy pro rozhodnutí o jeho nároku na vydání zcela konkrétních pozemků jako pozemků náhradních za pozemky nevydané původním oprávněným osobám, tedy jeho právním předchůdcům, záviselo dále na vyřešení otázky, zda postup žalovaného byl ve vztahu k právním předchůdcům žalobce či samotnému žalobci postupem liknavým, svévolným nebo diskriminačním. Uspokojení nároku převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky je na místě tehdy, když se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014). Za liknavý postup lze dle názoru odvolacího soudu označit takový postup žalovaného, kterým by bezdůvodně a případně i dokonce protizákonným způsobem oddaloval možnost uspokojení restitučního nároku žalobce. Pojem svévole je třeba chápat ve smyslu nerespektování kogentní normy, interpretace, jež v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlení akceptovaném významu, a ve smyslu rozhodování bez bližších konkrétních kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy. Za diskriminaci je třeba chápat rozdílný přístup k jednotlivci, skupině než k jiné mu jednotlivci či skupině nebo celku.
17. Dle názoru odvolacího soudu svévolný přístup žalovaného k vyřizování restitučních nároků žalobce, jakož i jeho právních předchůdců shledávat nelze, stejně tak nelze dovodit, že by žalobce byl oproti jiným subjektům jednáním žalovaného diskriminován. V jednání žalovaného by bylo možno uvažovat toliko o liknavém přístupu spočívajícím v tom, že žalovaný dlouhodobě neuspokojoval právní předchůdce žalobce i jeho samotného s vydáním náhradních pozemků, a že jejich restituční nároky do dnešní doby neuspokojil.
18. Pokud žalobce liknavý přístup žalovaného dovozoval z Kontrolních závěrů z kontroly hospodaření Pozemkového fondu ČR a majetku státu Nejvyššího kontrolního úřadu č. 97/04, 99/07, 8/12, pak k těmto je třeba uvést, že závěry Nejvyššího kontrolního úřadu učiněné v rámci kontrolní akce, jakožto součásti běžné kontrolní činnosti Nejvyššího kontrolního úřadu, se pohybují toliko v obecné rovině, bez jakékoliv návaznosti na konkrétní projednávaný případ žalobce. Z tohoto důvodu je nelze považovat za rozhodující důkaz prokazující liknavost na straně žalovaného.
19. Ve skutečnosti, že Pozemkový fond České republiky právním předchůdcům žalobce sdělil, že budou jako oprávněné osoby, které mají v daném katastrálním území nárok na bezplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu za pozemek jim v dané obci nevydaný, vyzváni k uzavření dohody o vydání náhradního pozemku ve vlastnictví státu a nechování se žalovaného v souladu s tímto vyrozuměním, nelze dle názoru odvolacího soudu bez dalšího považovat za liknavý přístup žalovaného k uspokojování nároků právních předchůdců žalobce i jeho samotného. Jak vyplývá z provedeného dokazování soudem prvního stupně, žádný z listinných důkazů nenasvědčuje tomu, že by právní předchůdci žalobce, jakož i on samotný učinili zcela konkrétní kroky k tomu, aby jejich nároky na vydání náhradních pozemků byly uspokojeny. Z žádných listinných důkazů nevyplývá, že by se právní předchůdci žalobce domáhali vydání náhradních pozemků, na svoje nároky v podstatě rezignovali a své nároky postoupili žalobci za úplatu. Rovněž ani žalobce nevynakládal dostatečné a trvalé úsilí k uspokojení svého restitučního nároku, nevyhledával aktivně pozemky začleněné ve veřejné nabídce žalovaného a ani se průběžně nepokoušel o spolupráci s žalovaným. Žalobce se účastnil toliko dvou veřejných nabídek, 27. 6. 2014 a 8. 12. 2014 (což žalobce nijak nepopíral), ve kterém nevystupoval však jako restituent, nýbrž jako podnikatel provozující zemědělskou výrobu a pozemky neuplatnil jako restituční nárok, ale nabyl je za úplatu. Žalobce se tedy ani nepokusil zúčastnit se veřejné nabídky pozemků vyhlášené Pozemkovým fondem České republiky, a ani se nepokusil získat na uspokojení svých restitučních nároků pozemky například v k. ú. Hnanice i k. ú. Podmolí, když pozemky z těchto lokalit do

veřejné nabídky žalovaným zařazeny byly. Názor žalobce, že jeho restituční nároky neodpovídaly nabízeným pozemkům akceptovat nelze, neboť nelze vyloučit, že ve spolupráci s žalovaným by byly restituční nároky žalobce těmito pozemky, případně i částečně, uspokojeny. Žalobce skutečně nevyvinul žádnou aktivní snahu o vypořádání svého restitučního nároku, a s žalovaným se o žádnou spolupráci ani nesnažil. Odvolací soud se tedy ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že žalovaný ve vztahu k žalobci nepostupoval liknavě ani svévolně při uspokojování jeho restitučních nároků v podobě vydání náhradních pozemků a s odůvodněním rozsudku soudu I. stupně se ztotožnil. Odvolací soud stejně tak jako soud prvního stupně neshledal žalobu důvodnou a rozsudek soudu prvního stupně proto ve smyslu ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení.

20. Odvolací soud s ohledem na ustanovení § 142 odst. 1 za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. přiznal úspěšnému žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení představují odměnu advokáta žalovaného za dva úkony právní služby, a to za vyjádření k odvolání a za účast u odvolacího jednání konaného dne 27. 3. 2018. Náklady odvolacího řízení představují 2× 300 Kč paušální náhradu na dva úkony učiněné v odvolacím řízení – vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání 27. 3. 2018 (§ 1 odst. 3 písm. a/, písm. c/, § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.). Náklady odvolacího řízení dále představují cestovné zástupce žalovaného z Prahy do Brna a zpět vlakem v celkové výši 338 Kč. Celkové náklady odvolacího řízení, které byly žalovanému přiznány, představují částku 938 Kč. Odvolací soud nepřiznal žalovanému náklady řízení představované odměnou advokáta, neboť dle názoru odvolacího soudu se nejedná o náklady účelně vynaložené k zastupování žalovaného, neboť žalovaný jako státní orgán, který nepochybně zaměstnává osoby s právnickým vzděláním, které jsou nepochybně schopny erudovaně žalovaného v této věci zastupovat, když předmětem řízení byla problematika, která s činností žalovaného přímo souvisí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Brno 3. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Burian v. r.
předseda senátu